

Sygn. akt II W(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...)

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zajączkowska

Protokolant: apl. adw. Paulina Mazurowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu . (...) roku

sprawy

(...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...) w (...)

obwinionego o to, że:

w dniu (...) roku około godziny (...) w miejscowości (...) na drodze nr (...), gm. (...), woj. (...) prowadząc pojazd marki (...) o (...) z prędkością 96 km/h nie zastosował się do znaku drogowego B-33 ograniczającego prędkość jazdy do 60 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość o 36 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

o r z e k a

1. uznaje obwinionego (...) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

2. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego z obowiązku uiszczania kosztów sądowych w całości, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W(...)

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2017 r. (...) kierował samochodem (...) nr rej. (...) na drodze nr (...) w miejscowości (...). Około godziny (...) funkcjonariusze (...) w (...) pełniący służbę w czasie kontroli dostrzegli jadący z dużą prędkością samochód obwinionego. Dokonali pomiaru prędkości tego pojazdu na prostym, płaskim odcinku drogi z odległości 325 metrów za pomocą miernika prędkości (...) (...) o numerze fabrycznym (...). W czasie pomiaru pojazd obwinionego poruszał się z prędkością 96 km/h na odcinku drogi, gdzie dozwolona prędkość ograniczona jest znakiem B-33 i wynosi 60 km/h, przekraczając ją o 36 km/h. Podczas dokonywania pomiaru prędkości przed jak i za pojazdem kierowanym przez obwinionego nie było innych uczestników ruchu. Funkcjonariusze policji zatrzymali do kontroli pojazd obwinionego,

a następnie poinformowali go o nałożeniu mandatu karnego w wysokości 300 złotych oraz nałożeniu sześciu punktach karnych. Obwiniony oświadczył, iż nie przyjmuje mandatu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: notatki urzędowej (k.1), świadectwa legalizacji (k.3), częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 11, 30-31, 56, 57-58), notatników służbowych (k. 35-47), pisma Wydziału Ruchu Drogowego KPP (...) (k 51) zeznań świadka (...) (k. 6, 56-57), informacji o wpisach ewidencji kierowców naruszających przepisy w ruchu drogowym (k. 26), częściowo opinii biegłego (...) (k. 65-81).

Obwiniony (...) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie wykroczenia. Wyjaśnił, iż w dniu 2 marca 2017 roku w miejscowości (...) nie przekroczył dozwolonej prędkości. Funkcjonariusze policji zmierzili prędkość z jaką się poruszał w deszczu. Podniósł, że przyrząd, którym funkcjonariusz Policji zmierzył prędkość jego pojazdu, działa wadliwie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Obwiniony (...) nie negował tego, że w dniu 2 marca 2017 r. kierował pojazdem marki (...) nr rej. (...) na drodze nr (...) w miejscowości (...), gdzie dozwolona prędkość ograniczona jest znakiem drogowym B-33 do 60 km/h. Przyznał, że funkcjonariusze policji zatrzymali go do kontroli drogowej. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondują z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami. Za niewiarygodne uznał zaś wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzeczał, aby przekroczył prędkość. W tym zakresie wyjaśnienie obwinionego sprzeczne są z zeznaniami świadka (...) złożonymi na etapie czynności wyjaśniających.

Z zeznań świadka (...) złożonych w toku prowadzenia czynności wyjaśniających wynika jednoznacznie, że świadek nie miał wątpliwości, iż dokonuje pomiaru prędkości pojazdu obwinionego. Wskazał, że przed pojazdem obwinionego oraz za jego pojazdem nie było innych samochodów. W ocenie Sądu zeznania świadka (...) zasługują na wiarę – są logiczne i spójne. Świadek jest osobą całkowicie obcą w stosunku do obwinionego i zdaniem Sądu nie miałby żadnych powodów, aby go bezpodstawnie obciążać składając fałszywe zeznania. Przedstawiona przez świadka wersja zdarzeń jest logiczna, spójna. Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k. 1). Wprawdzie w toku postępowania sądowego świadek nie pamiętał okoliczności tej konkretnej kontroli, ale biorąc pod uwagę upływ czasu oraz to, że świadek z racji wykonywanego zawodu, takich czynności jak z udziałem obwinionego dokonuje niemal każdego dnia, okoliczność, iż od daty kontroli obwinionego świadek nie pamiętał tej konkretnej kontroli prędkości, jest zrozumiała i nie ma wpływu dla oceny wiarygodności tego świadka. Sąd ocenił również jako wiarygodne zeznania świadka złożone na etapie postępowania sądowego w zakresie w jakim opisał w jaki sposób dokonuje pomiaru prędkości urządzeniem (...) (...).

W tej sprawie Sąd przy dokonywaniu ustaleń wykorzystał tylko te elementy opinii biegłego (...), które wymagały wiadomości specjalnych, takich jak to jaki wpływ miały na prawidłowość pomiaru warunki atmosferyczne, dokonanie pomiaru z odległości 325 metrów, możliwości zawyżania przez przyrząd laserowy wskazania pomiaru prędkości w stosunku do rzeczywistej prędkości z jaką się porusza kontrolowany pojazd. Opiniujący w niniejszej sprawie biegły z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów w tym zakresie w sposób jednoznaczny i stanowczy wskazał, iż sposób dokonania pomiaru prędkości dokonany w dniu 2 marca 2017 r. był prawidłowy, że pomiar prędkości tym urządzeniem nie mógł być zakłócony przez warunki atmosferyczne, padający deszcz. Biegły wskazał, że nie jest fizycznie możliwe wykonywanie przypadkowego pomiaru prędkości pojazdu, który nie jest namierzany świadomie przez operatora przyrządu U.. W przypadku bowiem przesunięcia celownika przyrządu z namierzonego pojazdu na inny cel przed zakończeniem tego pomiaru na wyświetlaczu przyrządu pojawi się jeden z kodów błędów (k. 73v akt, s. 16 opinii). Odnosząc się do kwestii efektu poślizgu wiązki laserowej, podnieść trzeba, że biegły stwierdził (s. 38 opinii), że laserowy przyrząd pomiarowy (...) (...), jeśli jest obsługiwany zgodnie z instrukcją obsługi oraz zatwierdzeniem typu, nie powinien generować błędów związanych z efektem poślizgu wiązki laserowej.

Kwestią którą należało w tej sprawie ocenić jest to, czy przedmiotowe urządzenie do pomiaru prędkości zostało prawidłowo użyte przez świadka (...). Świadek (...) jak wynika z pisma Wydziału Ruchu Drogowego KPP (...) w dniu (...) roku przeszedł szkolenie z zakresu obsługi tego urządzenia. W sprawie nie wystąpiła żadna okoliczności,

która nakazywałby przyjęcie, że świadek nie potrafi prawidłowo dokonać pomiaru tym urządzeniem. Jak wskazał biegły stanowisko do pomiaru prędkości zostało wybrane przez świadka prawidłowo, ze względu na prosty, długi odcinek jezdni o długości ok. 2 km, bez spadków i wzniesień, z dobrym przegłędem pola widzenia jezdni w pełnym zakresie pomiarowym przyrządu U., wynoszącym 1000 metrów. Pomiar prędkości został dokonany pod prawidłowym kątem. Pojazd obwinionego znajdował się w odległości ok. 325 metrów od stanowiska pomiarowego Policji, w chwili ujawnienia jego prędkości na wyświetlaczu (...) laserowego przyrządu (...) (...). Okoliczność, że świadek nie potrafił na rozprawie wymienić kodów błędów wyświetlanych na urządzeniu, czy też stwierdzić w jaką część samochodu celował urządzenie, nie może świadczyć o tym, że nie potrafi prawidłowo dokonać pomiaru prędkości tym urządzeniem. Biegły podniósł, że w aktach sprawy jest brak wiarygodnego dowodu na przeprowadzenie procedur sprawdzających przez świadka (...) zbieżności laserowej wiązki z plamką na celowniku. Odnosząc się do tej okoliczności podnieść trzeba, że świadek zeznał na rozprawie w dniu 19 października 2017 roku, że przed przystąpieniem do pracy dokonał testu celownika. Należy podkreślić, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności nakazujące podważenie prawidłowości posługiwania się przez świadka (...) urządzeniem (...) (...).

Biegły w swej opinii podniósł także okoliczność, która jego zdaniem jest ważna dla sprawy, tj. że brak jest dowodów na okoliczność przeprowadzenia przez podmiot (...) kalibracji przyrządu, co skutkuje tym, iż w ocenie biegłego nie można potwierdzić, w związku z brakiem dowodów, przeprowadzenia wymaganych przez instrukcje obsługi testów sprawdzających poprawność działania przyrządu U., a co za tym idzie, że w dniu dokonania pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, urządzenie pomiarowe było sprawne. W tej sprawie biegły jednocześnie w opinii wskazał, iż certyfikat kalibracji nie jest wymagany przez obowiązujące polskie prawo i ma charakter dobrowolny, zaś brak ważnego certyfikatu kalibracji zwalnia jedynie producenta przyrządu od jakiejkolwiek odpowiedzialności z tytułu roszczeń, o czym producent informuje w instrukcji obsługi przyrządu. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę stoi na stanowisku, iż to ważne świadectwo legalizacji ponownej jest jedynym wymaganym prawem dokumentem pozwalającym na użycie przyrządu (...) (...) do pomiaru prędkości pojazdów. Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach stanowi, że przyrządy pomiarowe, które mogą być stosowane: w ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego, są wymienione w rozporządzeniu Ministra Gospodarki dotyczącym rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej, podlegają legalizacji (art.8 ustawy). W tej sprawie bezspornym było, że urządzenie, którym wykonany został pomiar prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego w dniu 2 marca 2017 r., miało wydane w dniu 29 września 2016 r. przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w (...) świadectwo legalizacji ponownej, ważne do 30 września 2017 r., stwierdzające po jego sprawdzeniu, że spełnia ono wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Stwierdzenie powyższej okoliczności nie wymaga wiadomości specjalnych.

Sąd nie znalazł również podstaw, aby kwestionować wartość dowodową, czy autentyczność dowodów ujawnionych bez odczytywania i zaliczonych w poczet materiału dowodowego. Sąd obdarzył wiarą te dowody, gdyż zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Przeprowadzone w sprawie dowody uznane za wiarygodne wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną całość. Na ich podstawie Sąd ustalił, że obwiniony poruszał się pojazdem marki (...) z prędkością 96 km/h, na odcinku drogi, na którym obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h, a zatem dopuścił się wykroczenia z art. 92a k.w.

Prędkość, z jaką poruszał się obwiniony została zmierzona urządzeniem posiadającym aktualne świadectwo legalizacji, a zatem sprawnym technicznie. Nie ma żadnych przyczyn by zakładać, że w niniejszej sprawie funkcjonariusz Policji zdecydowałby się bezpodstawnie pomówić obwinionego o przekroczenie prędkości, wkładając się świadomie i celowo w postępowanie sądowe, poświęcając swój czas i narażając przy tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 92a k.w. polega na niezastosowaniu się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym podczas prowadzenia pojazdu. Czyn może być popełniony zarówno umyślnie jak

i nieumyślnie. Nie jest tu konieczne spowodowanie jakiegokolwiek zagrożenia. Do jego popełnienia wystarczające jest przekroczenie dopuszczalnej w danym miejscu prędkości, choćby w niewielkim zakresie. Stosownie do § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, znak B-33 „ograniczenie prędkości” oznacza zakaz przekraczania prędkości określonej na znaku liczbą kilometrów na godzinę, w tym przypadku było to ograniczenie 60 km/h. Obwiniony jadąc z prędkością 96 km/h przekroczył dopuszczalną prędkość. Zakres tego przekroczenia pozwala przyjąć, że doszło do niego w sposób świadomy, co implikuje umyślność działania obwinionego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a k.w.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Jako okoliczność wpływającą obciążająco na jej wymiar, Sąd uwzględnił w szczególności fakt, że obwiniony przekroczył dopuszczalną w danym miejscu prędkość w sposób znaczący – o 36 km/h. Jako okoliczność łagodzącą sąd przyjął to, że obwiniony dotychczas nie był karany za wykroczenia w ruchu drogowym. Wymierzona obwinionemu kara, jest niezbędna do uświadomienia mu naganności jego postępowania, a jednocześnie stanowić będzie przestrożę dla pozostałych uczestników ruchu.

Jednocześnie Sąd z uwagi na to, że obwiniony osiąga dochody w wysokości około 100 złotych miesięcznie, na utrzymaniu ma żonę i dziecko zwolnił go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w wyroku.